

ΜΘ 17,1-8

Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος

Τέσσερις ἀπλοί στρατιῶτες φορώντας τῖς χλαῖνες τους (=στρατιωτικό πανωφόρι) ἀνεβαίνουν σ' ἓνα βουνό γιά κάποια ἀποστολή. Στόν δρόμο κουβεντιάζουν φιλικά, συζητοῦν τῖς δυσκολίες τους, δίνει ὁ ἓνας κουράγιο στόν ἄλλον. Μόλις φτάνουν στήν κορφή, κάθονται νά ξεκουραστοῦν. Σέ μιά στιγμή, ὁ ἓνας ἀπ' αὐτούς ξεκουμπώνει μερικά ἀπό τά κουμπιά τῆς χλαίνης του. Οἱ ἄλλοι τρεῖς τόν κοιτοῦν κατάπληκτοι. Ὁ συστρατιώτης τους εἶχε κάτω ἀπό τήν ἀπλή χλαίνη τά διάσημα τοῦ στρατηγοῦ! Καταλαβαίνετε τήν ἐκπληξη καί τόν θαυμασμό τους, ὅταν διαπίστωσαν ὅτι ἀνάμεσά τους ἔχουν τόν ἴδιο τόν στρατηγό!

Θαυμασμός ἀσύγκριτα μεγαλύτερος καί **δέος** κατέλαβε **τρεῖς μαθητές** τοῦ Χριστοῦ, ὅταν πάνω **σ' ἓνα βουνό** διαπίστωσαν ποιόν εἶχαν τόσο καιρό ἀνάμεσά τους. Τούς φανέρωσε ὁ Χριστός μας ὅτι δέν εἶναι μόνο ἄνθρωπος ἀλλά καί Θεός. **Τούς ἔδειξε λίγη ἀπό τή θεϊκή Του δόξα!**

Τό γεγονός αὐτό -τή **Μεταμόρφωση τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ**, ὅπως ὀνομάζεται (*δείχνουμε τήν ἀντίστοιχη εἰκόνα ἀπό τό βιβλίο μέ τό Δωδεκάορτο, βλ. ἐποπικό ὑλικό 23ου Μαθήματος*)- γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας κάθε χρόνο στίς **6 Αὐγούστου**.

Πῆρε ὁ Χριστός τούς τρεῖς μαθητές, τόν **Πέτρο**, τόν **Ἰάκωβο** καί τόν **Ἰωάννη**, καί ἀνέβηκαν μαζί στό βουνό γιά νά προσευχηθοῦν (κατά τή διήγηση κρατοῦμε τήν εἰκόνα τῆς Μεταμόρφωσης καί δείχνουμε στά παιδιά ὅ,τι τούς διηγοῦμαστε). Κι **ἐνῶ προσεύχονταν**, τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ἔγινε διαφορετικό, ὅλο φῶς! Ἔλαμπε **σάν τόν ἥλιο!** Τά ροῦχα Του ἐπίσης φωτεινά, ἀστραφτερά, λευκά **σάν τό χιόνι!** Θαμπώθηκαν οἱ τρεῖς μαθητές! Μέχρι πρὶν ἔβλεπαν τόν Χριστό ἀνάμεσά τους σάν ἕναν ἀπλό ἄνθρωπο. Τώρα, πόση δόξα ἀντικρίζουν τά μάτια τους! Ὁ Χριστός **ἄφησε νά φανεῖ λίγο ἡ θεότητά Του, πού κρυβόταν κάτω ἀπό τήν ἀνθρώπινη φύση Του.**

Κι ἐνῶ κοιτοῦσαν θαμπωμένοι οἱ μαθητές τόν Χριστό, ἐμφανίζονται δύο ἄνδρες. Ἦταν ὁ **Μωυσῆς** καί ὁ **Ἡλίας**, πού ἄρχισαν νά συνομιλοῦν μαζί μέ τόν Χριστό. Τό θέμα τῆς συζήτησής τους ἦταν τά γεγονότα πού θά ἐκτυλίσσονταν σέ λίγες μέρες στά Ἱεροσόλυμα: **ἡ σταυρική θυσία καί ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.**

Οἱ μαθητές παρακολουθοῦν. Βρίσκονται πλέον κι αὐτοί σέ μιά ὑπερφυσική πραγματικότητα. Ἀπολαμβάνουν τή δόξα τ' οὐρανοῦ! Βλέπουν κι ἀκοῦν τόν Χριστό καί τούς Ἁγίους Του! **Νιώθουν τόσο εὐτυχισμένοι! Ἄς μὴν τελειώσει ποτέ αὐτό πού ζοῦν!**

Ἡ συζήτηση ὅμως σταμάτησε καί οἱ δύο προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἄρχισαν ν' ἀπομακρύνονται. Αὐθόρμητα τότε ὁ Πέτρος λέει στόν Χριστό: **«Διδάσκαλε, εἶναι τόσο ὠραῖα νά μείνουμε ἐδῶ! Νά κάνουμε τρεῖς σκηνές: μία γιά Σένα καί μία γιά τόν Μωυσῆ καί μία γιά τόν Ἡλία!».** Τί ἐννοοῦσε ὁ Πέτρος; Νά μὴν ξαναγυρίσουν πιά κοντά στούς ἄλλους μαθητές; Νά μείνουν γιά πάντα ἐκεῖ στό βουνό καί νά 'ναι μαζί τους καί ὁ Μωυσῆς καί ὁ Ἡλίας; Καί γιατί νά κάνουν μόνο τρεῖς σκηνές; Οἱ μαθητές ποῦ θά μένουν;

Δέν ἤξερε ὁ Πέτρος τί ἀκριβῶς ἔλεγε. Ἐνα μόνο ἤξερε, ὅτι δέν ἤθελε νά τελειώσει ἡ εὐτυχία πού ζοῦσε! Ἐνα μόνο Τόν ἐνδιέφερε, νά μὴ χάσει τή γλυκιά συντροφιά τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἁγίων Του!

Ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε ὁ Πέτρος, ἐμφανίστηκε μία **νεφέλη**, ἕνα

μεγάλο σύννεφο. Ἡ νεφέλη ἦταν ἓνα σημάδι τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Φοβήθηκαν οἱ μαθητές, τούς κατέλαβε δέος, καθώς τούς ἐπισκίασε ἡ νεφέλη.

Κι ἔπειτα, μέσα ἀπό τή νεφέλη ἀκούστηκε μιά φωνή: **«Αὐτός εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός· Αὐτόν νά ὑπακούτε!»**. Ἦταν ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ Πατέρα.

Στό ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως ἐμφανίζονται καί **τά τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδας**. Ὅπως ἄλλοτε στή Βάπτισι τοῦ Χριστοῦ φανερώθηκε ἡ Ἁγία Τριάδα -ἀκούστηκε καί τότε ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ὁ Υἱός βαπτίστηκε καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιο κατέβηκε μέ τή μορφή περιστεριοῦ-, ἔτσι καί στό γεγονός τῆς Μεταμόρφωσης: Ὁ Πατέρας ἀκούγεται στή φωνή πού ἀνηχεῖ, ὁ Υἱός ἀποκαλύπεται στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πού λάμπει ἀπό θεϊκή δόξα καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἐμφανίζεται μέ τή νεφέλη.

«Σηκωθεῖτε, μή φοβάστε!», ἐνθαρρύνει ὁ Χριστός τούς μαθητές Του, πού εἶχαν πέσει καταγῆς ἀπό τόν φόβο τους. Ἀνασηκώνονται ἐκεῖνοι, κοιτοῦν καί δέν βλέπουν κανέναν ἄλλον παρά μόνο τόν Ἰησοῦ, δίχως τό μεγαλεῖο τῆς θεϊκῆς Του δόξας.

Εἶχε φτάσει ἡ ὥρα νά κατεβοῦν πιά ἀπό τό ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως. Στόν δρόμο ὁ Χριστός τούς δίνει αὐστηρή ἐντολή: «Σέ κανέναν νά μήν πεῖτε τίποτε ἀπ' ὅσα εἶδατε μέχρι τήν ἀνάστασή μου!». Ποίος θά μπορούσε, ἐξάλλου, νά τούς πιστέψει; Ποίος θά μπορούσε νά φαντασεῖ τί ἀκριβῶς ἔζησαν; Δέν εἶχαν κι αὐτοί λόγια νά τό περιγράψουν. Μετά τήν ἀνάστασι ὅμως, ὅταν θά γινόταν πλέον φανερό ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνο ἄνθρωπος ἀλλά καί Θεός, τότε θά μπορούσαν νά μιλήσουν καί γι' αὐτό τό συγκλονιστικό γεγονός τῆς Μεταμόρφωσης Του πάνω στό βουνό.

Πραγματικά, οἱ τρεῖς μαθητές δέν εἶπαν σέ κανέναν τίποτε. Κράτησαν μόνο μέσ στήν καρδιά τους ἀξέχαστη τήν εὐτυχία πού ἔζησαν καί πού δέν θά ἔθελαν νά τελειώσει ποτέ!

Μόνο στόν παράδεισο θά εἶναι ἀτέλειωτη ἡ εὐτυχία, γιατί ἐκεῖ

θά εἴμαστε συνεχῶς μαζί μέ τόν Χριστό καί τούς ἀγίους Του! Κι ἀπ' αὐτή τή ζωή, βέβαια, μᾶς χαρίζει ὁ Χριστός τή **χαρά νά Τόν νιώθουμε κοντά μας, ιδιαίτερα κάποιες στιγμές**: ὅταν κάνουμε τήν προσευχή μας, κάθε φορά πού ἀκοῦμε τά λόγια Του μέσα ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, ὅταν εἴμαστε ὅλα τά παιδιά Του μαζί ἐδῶ στό Κατηχητικό ἢ στήν Κατασκήνωση, ιδιαίτερα μέσα στόν ναό τήν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας, καί μάλιστα ὅταν κοινωνοῦμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του καί Τόν παίρνουμε μέσα μας! Ζοῦμε τότε ἅγιες χαρές, πού δέν θέλουμε νά τελειώσουν! Μᾶς περιμένει, ὅσοσο, **ἀκόμη μεγαλύτερη χαρά, ἀτέλειωτη καί τέλεια, στόν παράδεισο!**

**Ἄς τό ἀκούσει γῆ κι οὐρανός
πῶς ἀρχηγός μου εἶναι ὁ Χριστός.
Τῆς Μεταμόρφωσης παίρνω τό φῶς
καί τό φωνάζω: Εἶναι Θεός!**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ἐγχρωμη εἰκόνα.
2. Ἀπολυτίκιο.
3. Παιχνίδι.